

Udruga „Zelena Istra“

Gajeva ul. 3 - Via Ljudevit Gaj 3, 52100 Pula

OIB: 02870245101

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg Sv. Marka 4 - Zagreb

PRIJEDLOG ZA OCJENU USTAVNOSTI

- čl. 15, st. 2, t. 4.,
- čl. 16, st. 3., te
- čl. 5, t. 24.

Zakona o pravu na pristup informacijama (NN br. 25/13, 85/15, 69/22),

a zbog kontradikcije s:

- čl. 38, st. 4. Ustava RH,
- čl. 3. Ustava RH.

Uvodno je potrebno napomenuti da se ovaj prijedlog zasniva na određenom shvaćanju prava na pristup informacijama kako je ono uređeno u Ustavu RH. Riječ je o ustavnom pravu iz čl. 38, st. 4. koji glasi:

*„Jamči se pravo na pristup informacijama koje posjeduju tijela javne vlasti. Ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju te nužna u slobodnom i demokratskom društvu, a propisuju se zakonom.“*

Podnositeljica smatra da se radi o ustavnom pravu kod kojega su mogućnosti ograničenja postavljene uže no što je to slučaj s drugim ustavnim pravima i slobodama. To proizlazi iz više okolnosti no najvažnija



se odnosi na postojanje posebne limitativne klauzule u upravo citiranoj odredbi za razliku od istovrsne odredbe iz čl. 16. Ustava RH koja je primjenjiva na sve ostale slobode i prava iz Ustava RH. Usporedba citiranih odredbi pokazuje da postoji dodatni normativni osigurač u čl. 38, st. 4. koji ne postoji u čl. 16. Ustava RH - a to je dio odredbe koji izrijeком spominje „nužnost u slobodnom i demokratskom društvu“ kao uvjet koji mora biti zadovoljen pri ograničavanju prava na pristup informacijama. Iz toga valja zaključiti najmanje jedno; pravo na pristup informacijama je vrlo bitno pravo u ustavnopravnoj konstelaciji i uređenju u RH. Njegovo ograničavanje mora biti opravdano na višoj razini no što je to slučaj s drugim pravima i slobodama iz Ustava RH.

U istom kontekstu valja upozoriti da se ograničavanja ovog prava isključivo mogu provesti temeljem zakonske norme. Iz formulacije čl. 38, st. 4. Ustava RH proizlazi nedopuštenost delegiranja ustavne nadležnosti zakonodavca u pogledu ograničavanja predmetnog ustavnog prava. Sažeto izraženo, zakonodavac jedini smije zakonom ograničiti ovo ustavno pravo i nije mu dopušteno prenijeti tu ovlast donositeljima podzakonskih akata i normi.

Naposlijetku, iz diktije citirane ustavne norme može se izvesti logički korektan zaključak kako su načelno i primarno sve informacije kojima raspolažu tijela javne vlasti dostupna titularima prava na pristup informacijama. To je pravna posljedica prve rečenice čl. 38, st. 4. Ustava RH koja ne postavlja ograničenja unaprijed (*a limine*) niti u pogledu određenih kategorija informacija u posjedu tijela javne vlasti već načelno proklamira dostupnost (pristup) svih takvih informacija uz zakonska ograničenja koja moraju ispuniti kako formalne tako i materijalne uvjete.

Sažimajući dosadašnje izvode može se zaključiti kako je pravo na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti ustavno pravo čije je ograničavanje isključivo prihvatljivo ako je učinjeno zakonskom normom uz ispunjenje drugih uvjeta pri čemu se mora zadovoljiti i uvjet „nužnosti u slobodnom i demokratskom društvu“ kao unikatni uvjet u ovom ustavnom segmentu.

#### **Nesukladnost čl. 15, st. 2, t. 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (ZPPI) naspram čl. 38, st. 4. Ustava RH**

Osporena odredba ZPPI-a nanovo je formulirana posljednjom novelom ovog zakona a koja je provedena 2022.g. U sadašnjoj verziji ona glasi:

*„Tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji:*

*4) ako je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka...“*



Nedvojbeno je da se radi o pravnoj osnovi ograničavanja prava na pristup informacijama putem ograničavanja pristupa određenim informacijama. Jednako tako, nedvojbeno je da se nakon novele ZPPI-a iz NN br. 69/22 i podzakonski opći akti mogu iskoristiti kao pravna osnova ograničavanja prava na pristup informacijama tijelima javne vlasti. Drugačije rečeno, za razliku od stanja koje je prethodilo posljednjoj noveli ZPPI-a sada su i podzakonski opći akti primjenjivi kao pravna osnova ograničavanja pristupa informacijama a time i prava na pristup informacijama. Postavlja se pitanje je li to ustavno odnosno je li spojivo s čl. 38, st. 4. Ustava RH?

Podnositeljica je uvjerenjena da se radi o nespojivim odredbama te da štoviše nije moguće ni tumačiti zakonsku odredbu na način da ona bude sukladna ustavnoj odredbi. Drugačije rečeno, novelom čl. 15, st. 2, t. 4. ZPPI-a stvorena je odredba koja je izravno i nespojivo protuslovna odredbi čl. 38, st. 4. Ustava RH u smislu da je zakonodavac bez ustavne osnove odnosno suprotno ustavnoj odredbi delegirao svoju normativnu ovlast na donositelje podzakonskih normi. Nažalost, zakonodavac je to učinio na način da se unaprijed i ne može znati kojim sve aktima i koja tijela javne vlasti mogu ograničiti pravo na pristup informacijama jer se tu normativno stanje stvari mijenja iz dana u dan. Tijela javne vlasti nisu unaprijed ograničena (niti brojčano niti funkcionalno) kao ni njihovi opći akti (koje u tvorbenom smislu kontroliraju isključivo ta tijela) pa od ustavnog uvjeta ne ostaje mnogo ili tek „mrtvo slovo na papiru.“. Umjesto zakonodavca kao jedinog donositelja ograničavajućih normi u odnosu na pravo iz čl. 38, st. 4. te u odnosu na informacije tijela javne vlasti sada svako to tijelo svakim svojim općim aktom može uz poziv na potrebu zaštite osobnih podataka ograničiti pristup informacijama koje posjeduje odnosno kontrolira. Logika ustavne norme tako je izigrana i svedena tek na dobru želju zbog pogreške zakonodavca koji je delegirao svoju isključivu ovlast (zakonsku ovlast) na tijela koja nemaju zakonotvorne ovlasti odnosno na tijela koja donose podzakonske opće akte.

Pravna posljedica ove zakonodavne intervencije tako je neustavna jer omogućava tijelima javne vlasti s normativnim ovlastima da autonomno kreiraju prepreke dostupnosti informacijama koje posjeduju/kontroliraju umjesto da tek primjenjuju istovrsne zakonske norme.

Niti službeno obrazloženje, sadržano u tekstu Konačnog prijedloga novele ZPPI-a ne može „pomiriti“ tekst osporene odredbe s Ustavom RH. Naime, u popratnom tekstu uz odgovarajući članak Konačnog prijedloga novele ZPPI-a (str. 19, poveznica: <https://www.sabor.hr/konacni-prijedlog-zakona-o-izmjenama-i-dopunama-zakona-o-pravu-na-pristup-informacijama-drugo-1?t=131498&tid=210462>) navodi se kao razlog zakonodavne intervencije potreba omogućavanja primjene Opće uredbe o zaštiti podataka. Riječ je o potpuno deplasiranoj formulaciji i neprimjenjivom razlogu noveliranja teksta ZPPI-a u analiziranom segmentu iz više razloga. Prvo, već je prema Ustavu RH pravo EU-a izravno primjenjivo pa nije potrebno u domaćem zakonu to izričito navoditi (čl. 145, posljednji stavak Ustava RH). Drugo i



još bitnije, u samoj Općoj uredbi o zaštiti podataka EU-a posljednja odredba glasi: „Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.“

Dakle, primjena Opće uredbe ni na koji način ne bi bila - niti je bila - spriječena zbog okolnosti da je u čl. 15, st. 2, t. 4. ZPPI-a bila korištena riječ „zakon“ (u svim oblicima) a ne riječ „propisi“ (u svim oblicima). Niti dosadašnji tekst čl. 15, st. 2, t. 4. ZPPI-a nije priječio primjenu Opće uredbe kao što je niti sadašnji tekst tek ne omogućuje. No, nakon posljednje novele riječ „propisi“ (u svakom obliku) uključuje kao pravnu osnovu ograničavanja pristupa informacijama tj. prava na pristup informacijama podzakonske opće akte kako je prethodno objašnjeno. Radilo se o namjeravanoj ili nenamjeravanoj posljedici novele bitno je da se radi o neustavnoj pravnoj posljedici novele koja slijedi sadašnju neustavnu formulaciju ove odredbe ZPPI-a.

Podnositeljica ovog Prijedloga smatra odredbu čl. 15, st. 2, t. 4. ZPPI-a nakon izvršene novele neustavnom jer je ovu odredbu pravno nemoguće tumačiti na način da bude usklađena s relevantnim i bitnim dijelom ustavne odredbe čl. 38, st. 4. Ustava RH. Zbog tog razloga Naslovu predlaže eliminaciju osporene odredbe ZPPI-a.

#### **Nesukladnost odredbe čl. 16, st. 3. ZPPI-a naspram čl. 38, st. 4. Ustava RH**

Nakon posljednje novele ZPPI-a odredba čl. 16, st. 3. glasi:

*„Informacije o raspolaganju javnim sredstvima koje se odnose na osobno ime ili naziv, iznos i namjenu sredstava, dostupne su javnosti i bez provođenja postupka iz stavka 1. ovog članka, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.“*

Sadašnja verzija osporene odredbe posljedica je novele koja je dodatno suzila pristup informacijama o raspolaganju javnim sredstvima. Naime, prije novele svaka informacija o raspolaganju ovakve vrste bila je dostupna javnosti bez prethodnog provođenja odgovarajućeg testa, a nakon novele u tom su rangu dostupnosti samo informacije koje se odnose na osobno ime ili naziv, te iznos i namjenu sredstava dok sve ostale informacije moraju proći tzv. „test razmjernosti i javnog interesa“. Nakon jednostavne usporedbe dviju verzija iste odredbe jasno je da se radi o dodatnom ograničavanju dostupnosti javnosti vrlo važnih informacija. Redukcija dostupnosti informacija, prema tekstu obrazloženja Konačnog prijedloga novele ZPPI-a, posljedica je želje da se oponira pravomoćno utvrđenoj i stabilnoj praksi Visokog upravnog suda te predstavlja neustavan odnosno potpuno nelegitiman razlog ograničavanja ustavnog prava u pitanju.



Kako je prethodno navedeno razmjernost naspram naravi potrebe za ograničenjem te nužnost u slobodnom i demokratskom društvu jedini su dopušteni razlozi ograničavanja prava na pristup informacijama sukladno Ustavu RH. Niti pod jedan od navedenih uvjeta nije moguće podvesti razlog postojanja sudske prakse koja ne konvenira nekom tijelu javne vlasti. Ovo tim više ako se radi o pravomoćnim presudama (koje u ovom slučaju ilustriramo s presudama Visokog upravnog suda br. UsII-215/20-6 od 15. 12. 2020. odnosno br. UsII-11/20-7 od 07. 09. 2020. koje se prilažu ovom Prijedlogu) čija obrazloženja, pravna shvaćanja i obrazloženja s jedne strane, a stalnost i stabilnost, s druge strane predstavljaju sadržajnu i funkcionalnu poveznicu s relevantnom europskom pravnom praksom (v. primjerice praksu Europskog suda za ljudska prava izraženu kroz presude koje citiramo niže u tekstu).

Neprihvatanje sudske prakse kao razlog novele zakona te posljedično tome dodatno sužavanje dostupnosti jedne kategorije informacija nesumnjivo utječe na sužavanje opsega prava na pristup informacijama kao ustavnog prava. Predlagatelj novele ZPPI-a - Vlada RH - navodi u obrazloženju Konačnog prijedloga novele ZPPI-a da je motiv novele čl. 16, st. 3. stav sudske prakse o neupitnosti javnog interesa za informacije o raspolaganju javnim sredstvima te posljedično tome nemogućnost primjene instituta zlorabe prava na pristup informacijama na zahtjeve koji traže takve informacije. U osnovi, dakle, kao normativna pobuda novele navodi se sudsko shvaćanje o stalnosti javnog interesa za raspolaganje javnim sredstvima. Vlada RH, nasuprot tome, smatra da samo vrlo mali segment informacija ove vrste ne treba propitivati iz perspektive javnog interesa a puno veći segment (bolje rečeno segmente) treba podvrgnuti „vaganju“ koje se provodi od strane tijela javne vlasti (uz rezervu nepostojanja klasificiranih podataka). Najkraće rečeno, Vlada RH smatra da raspolaganje javnim sredstvima treba testirati iz perspektive upitnosti postojanja odnosno specifične „težine“ javnog interesa u većini slučajeva i informacija.

Ovakvo rezoniranje - koje je sada postalo sastavnim dijelom ZPPI-a u njegovom čl. 16, st. 3. - izravno je suprotno polazištu ne samo ustavotvorca već i zakonodavca koji u samom ZPPI-u ali i u drugim relevantnim zakonima pretpostavlja dostupnost informacija u posjedu i kontroli tijela javne vlasti. Štoviše, ovdje se radi o svojevrsnoj normativnoj inverziji koja ne pretpostavlja javni interes niti njegovu pretežitost u odnosu na vrstu informacija koja je inherentno javna i dostupna te predstavlja školski primjer javno dostupnih informacija - informacija o raspolaganju javnim sredstvima. Pri tome se ne radi nikakav izuzetak koji bi eventualno mogao biti opravdan poput spremnosti i/ili dostupnosti informacije, priroda traženih informacija ili tome slično. Jedini razlog kojem se priznaje valjanost i najveća „težina“ jest odbijanje tijela javne vlasti da se prilagode relevantnoj, stabilnoj i pravomoćno izraženoj sudskoj praksi. Zamjetno je da se pri tome predlagatelj novele ZPPI-a referira isključivo na



domaću sudsku praksu i to isključivo negativno. Podnositeljica ovog Prijedloga za ocjenu ustavnosti takav zakonodavni postupak tumači kao neustavan i to po svojim motivima (izraženim u tekstu obrazloženja Konačnog prijedloga novele ZPPI-a), tako i po svojim posljedicama (izraženim u sadašnjoj formulaciji čl. 16, st. 3. ZPPI-a). Podnositeljica, dakle, ne vidi utemeljenje novele citirane i osporene odredbe te njezinog normativnog značenja u načinu na koji se ustavno pravo pristupa informacijama u posjedu tijela javne vlasti jedino smije utemeljiti i opravdati.

Značajno je i to što predlagatelj novele ZPPI-a ni na koji način nije ni pokušao utemeljiti svoj pristup ovoj redukciji dostupnosti javnih informacija putem usporedivih odluka europskih foruma. Ne postoji pisani trag normativne usporedbe između važnosti, značaja i vrste informacija čija se dostupnost očito reducira i pravne prihvatljivosti, legitimnosti, opsega odnosno načina eventualne redukcije kao i sredstava kojima je izvršena opisana redukcija. Nije konzultiran način na koji primjerice Europski sud za ljudska prava shvaća pravo na pristup javnim informacijama prema Europskoj konvenciji niti je analizirana djelatnost Europskog suda pravde u tom pogledu a sukladno europskoj pravnoj stečevini. Stoga već samo uvodni osvrt na takve normativne izvore i uzore - a ne zaboravimo RH je članica kako Vijeća Europe i Europske konvencije tako i EU-a - pokazuje svu nedostatnost, neopravdanost te retrogradnost novele u osporenoj segmentu.

Primjerice, predlagatelj novele nije uočio da u pravnoj praksi Europskog suda za ljudska prava teškoće naspram praćenja sudske prakse mogu biti klasificirane isključivo kao vlastiti propusti te kao pravno shvaćanje o nedostupnosti javnih informacija - a ne kao razlog novele zakona koja reducira dostupnost javnih informacija (tako, u osnovi, Europski sud za ljudska prava u presudi slučaja ÖSTERREICHISCHE VEREINIGUNG ZUR ERHALTUNG, STÄRKUNG UND SCHAFFUNG EINES WIRTSCHAFTLICH GESUNDEN LAND- UND FORSTWIRTSCHAFTLICHEN GRUNDBESITZES v. AUSTRIA, paragraf 46. presude od 28.02.2014.). Nadalje, predlagatelj novele nije uočio niti da mora dovesti u odnos važnosti javnih informacija određenog tipa i pravne prihvatljivosti redukcije pristupa takvim informacijama (tako Europski sud za ljudska prava u presudi slučaja MAGYAR HELSINKI BIZOTTSÁG v. MADŽARSKA, paragraf 163. presude od 08.11.2016.). Oba navedena europska slučaja te presude donesene u njima jasno i nedvosmisleno ukazuju na ključne vrijednosti pri regulaciji i primjeni zakona kojima se uređuje pristup informacijama javnog karaktera u posjedu tijela javne vlasti. Nažalost, predlagatelj novele ZPPI-a nije slijedio niti rečene presude niti naznačeni normativno-vrijednosni okvir već je jedino kao relevantan čimbenik istaknuo vlastitu nevoljkost te nemogućnost prilagodbe pravomoćnim sudskim presudama u području prava na pristup informacijama o raspolaganju javnim sredstvima. Problemi u prilagodbi sudskoj praksi nisu i ne mogu predstavljati legitiman



razlog ograničavanja ustavnog prava a slobodno i demokratsko društvo ne traži nužno ograničavanje pristupa informacijama o raspolaganju javnim sredstvima. Upravo suprotno - slobodno i demokratsko društvo traži još širi pristup ovoj vrsti informacija a problemi u prilagodbi sudskoj praksi tek su razlog za bolje kadrovsko i organizacijsko ekipiranje ili drugačiji način shvaćanja relevantnih ustavnih i zakonskih odredbi odnosno europskih i domaćih pravorijeka.

Sukladno europskoj praksi javni interes nedvojbeno postoji o ovoj vrsti informacija i nesumnjivo ima pretežitu vrijednost i značaj jer se radi o pitanjima koja utječu na javnost (na blagostanje građana i život zajednice primarno) te oduvijek i beziznimno privlače pažnju javnosti. Informacije o raspolaganju javnim sredstvima neprihvatljivo je ograničavati na način izvršen u noveli čl. 16, st. 3. (te u sadašnjoj verziji ove odredbe) jer se to raspolaganje uvijek tiče društvenih tema i društvenog života, na društvene politike te na koncu na funkcioniranje društva neovisno o kojoj se razini raspolaganja radi i neovisno o visini raspolaganja. Uzeto sve zajedno ukazuje na neustavnost čl. 16, st. 3. ZPPI-a u sadašnjoj verziji.

Nesukladnost čl. 38, st. 4. Ustava RH osporena odredba (čl. 16, st. 3.) pokazuje, dakle, kroz tri okolnosti; prvo, nesumnjivo nelegitimno sužavanje pristupa informacijama o raspolaganju javnim sredstvima bez racionalnih i objektivnih razloga za promjenu zakonskog instituta usmjerenog na osiguranje pristupa važnim i nedvojbeno društveno relevantnim informacijama; drugo, sužavanje mogućnosti pristupa rečenim informacijama izvedeno je bez korelacije s razlozima ograničavanja ustavnog prava iz čl. 38, st. 4. Ustava RH (razmjernost s potrebom za ograničavanjem te nužnost u slobodnom i demokratskom društvu); treće, niti jedna vrijednost slobodnog i demokratskog društva ne može biti navedena kao opravdanje sužavanja dostupnosti informacija o raspolaganju javnim sredstvima. Zbog svih navedenih razloga podnositeljica predlaže Naslovu da pokrene postupak i obesnaži odredbu čl. 16, st. 3. ZPPI-a.

### **Nesukladnost čl. 5., t. 24. ZPPI-a naspram čl. 38, st. 4. te čl. 3. Ustava RH**

U ovom segmentu osporena odredba predstavlja legalnu definiciju „odgovorne osobe“ kako je ista uzakonjena u citiranom članku ZPPI-a. Prema toj odredbi „„odgovorna osoba“ je čelnik tijela odnosno osoba ovlaštena za zastupanje i predstavljanje tijela javne vlasti.“

Ratio noveliranja predlagateljica (Vlada RH) je pronašla ponovo u po njezinom mišljenju neadekvatnoj pravnoj praksi. U tom smislu u Konačnom prijedlogu novele ZPPI-a (str. 15.) navedene su presude prekršajnih sudova koje, tako Vlada RH, predstavljaju osnovni motiv za novelu dotične



odredbe ZPPI-a. Temeljni problem bilo je pitanje je li čelnik tijela odgovorna osoba za izvršavanje naloga Povjerenika za informiranje.

Prihvaćajući različite presude sudova kao mogući objektivan problem podnositeljica ovog Prijedloga međutim ukazuje na nezadovoljavajući rezultat novele ZPPI-a u odredbi čl. 5, t. 24. Naime, prema sadašnjem stanju ove odredbe također je nemoguće utvrditi osobu kojoj će se pripisati odgovornost te izvesti sve pravne konzekvence iz tog postupanja. To stoga što je odgovornom osobom u sadašnjoj verziji ZPPI-a proglašeno više osoba što objektivno dovodi do problema ustanovljavanja odgovornosti.

Primjerice, u trgovačkim društvima kojih je većinski vlasnik RH (ili jedinica lokalne samouprave) a koji su obveznici primjene ZPPI-a utvrđivanje odgovorne osobe za potrebe primjene različitih normi ZPPI-a neće dovesti do željenog rezultata. Ustanovljavanje jedne odgovorne osobe od mnogih koje mogu postojati u ovom tipu tijela javne vlasti (višečlanske uprave u društvima kapitala kada je ovlast zastupanja skupna, prokuristi - primjerice, zastupanje zajedno s prokuristom, trgovački punomoćnici itd) dovest će do istih problema zbog kojih je poduzeta novela ove odredbe ili do još većih/gorih problema. Jednako vrijedi i za trgovačka društva u vlasništvu trgovačkih društava koja su obveznici primjene ZPPI-a također su obveznici ZPPI-a (sukladno presudi Visokog upravnog suda od 26. 01. 2022. - UsII-5/22-5). Ovo je samo jedan od primjera koji pokazuje kako je zakonsko uređenje u novoj odredbi čl. 5, t. 24. ZPPI-a nesvrhovito nesređeno i kaotično, nepredvidljivo i potpuno suprotno od cilja koji navodno želi postići.

Ako se, pak, kao karakteristiku pravnih normi i instituta označi njihova predvidivost i pravna izvjesnost primjene, pristupačnost značenja kao uvjet jednostavne primjene te određenost odnosno preciznost pravne norme (osobito u pogledu normi-definicija) onda smo zapravo opisali minimalne zahtjeve vladavine prava kao jedne od najviše vrednote ustavnog poretka RH te temelj za tumačenje ne samo Ustava već onda i ustavnosti zakona. Ovo sve vrijedi tim više ako se kroz određeni zakon - kao što je to slučaj sa ZPPI-em - uređuje i ustavno pravo (na pristup informacijama tijela javne vlasti). Ustavni je sud RH u više navrata isticao obvezu zakonodavca da donosi norme koje odgovaraju zahtjevima vladavine prava pa na ovom mjestu ističemo odluku donesenu pod br. U-I-2881/2014. i dr. od 01. 06. 2016. (objavljena u NN 56/16) te izvode u tom smislu izložene u t. 11. navedene ustavnosudske odluke. Poveznica na citiranu odluku je tim važnija kada se uoči da je upravo legalni pojam „odgovorne osobe“ iz osporene odredbe ZPPI-a pivotalan u ovršnom postupku pravomoćnih upravnih akata donesenih u ovom području. Posljedica je to nove odredbe čl. 25.a ZPPI-a prema kojoj se pravomoćna rješenja kojima se omogućava pristup informacijama imaju izvršiti putem instituta novčane kazne za odgovornu osoba tijela javne vlasti. Drugačije izraženo, izabrani model osiguranja izvršenja za nositelje ustavnog prava



iz čl. 38, st. 4. Ustava RH putem pravno nesigurne i nekvalitetne odredbe čl. 5, t. 24. ZPPI-a neće funkcionirati na način koji je zamišljen a što će za posljedicu imati nemogućnost ostvarenja pravomoćno ustanovljenih prava korisnika prava na pristup informacijama.

Zaključno podnositeljica smatra da je svojom neodređenošću, nepreciznošću, neprimjenjivošću odredba čl. 5, t. 24. ZPPI-a prešla granice prihvatljivog uređenja zakonskog instituta te da je u nepomirljivom neskladu sa zahtjevima vladavine prava kao ključne vrednote ustavnog i pravnog poretka RH (čl. 3. Ustava RH). Uzimajući u obzir njezinu vezu, važnost i svrhovitost unutar zakonodavnog modela izvršenja i osiguranja korištenja ustavnog prava iz čl. 38, st. 4. Ustava RH podnositeljica smatra da je opasnost od pravno neprihvatljive kvalitete ove norme jasna i neposredna te da se jedino može sanirati eliminacijom ove odredbe iz ZPPI-a. Zadržavanje ovakve odredbe u sustavu ZPPI-a (te u ustavnopravnom poretku RH) pravo na pristup informacijama je ugroženo u ključnom dijelu svoje egzistencije a to je prisilna realizacija tog ustavnog prava. Stoga se može zaključiti da odredba čl. 5, t. 24. ZPPI-a zapravo vrijeđa i ugrožava ustavno pravo na način koji je nepopravljiv što dovodi do potrebe obesnaženja citirane odredbe ZPPI-a. Upravo to podnositeljica predlaže Naslovu da učini s rečenom zakonskom odredbom.

**Imajući u vidu sve prethodno navedeno Predlagateljica predlaže Naslovu da iskoristi svoje ustavne ovlasti te pokrene postupak i svojom odlukom derogira odredbe ZPPI-a kojih je ustavnost u ovom Prijedlogu osporena (čl. 15, st. 2, al. 4, zatim čl. 16, st. 3. te naposljetku čl. 5, t. 24.) sukladno Ustavu RH te Ustavnom zakonu o Ustavnom sudu RH.**

Za Udrugu „Zelena Istra“

Irena Burba, predsjednica



---

ZELENAISTRA



